

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра практики англійської мови

ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ»
Кафедра індоєвропейських мов

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства

Матеріали другої міжнародної науково-практичної конференції
Рівне, 24 лютого 2017 року

*Присвячується 25-річчю факультету іноземної філології
Рівненського державного гуманітарного університету*

Рівне
2017

ББК 81.0

С 91

УДК 81

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Михальчук Наталія Олександрівна – доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри практики англійської мови (Рівненський державний гуманітарний університет).

Заступник головного редактора:

Бігунова Світозара Анатоліївна – кандидат психологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор Рівненського державного гуманітарного університету

Ніколайчук Галина Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор, декан факультету іноземної філології (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ковальчук Інна В'ячеславівна – кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри індоевропейських мов (Національний університет «Острозька академія»);

Губіна Алла Михайлівна – кандидат психологічних наук, доцент кафедри іноземних мов (Луцький національний технічний університет);

Воробйова Людмила Михайлівна – кандидат філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Калініченко Михайло Михайлович – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет), старший судовий експерт ЛНДІСЕ

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, 24 лютого 2017 року, Рівне. – 341, [2]с.

Затверджено вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 3 від 23.02.2017 р.).

До збірника увійшли матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасні проблеми германського та романського мовознавства», присвячені актуальним напрямкам досліджень у галузі філології та методики викладання мов. Матеріали збірника можуть бути корисними для науковців, дослідників, лінгвістів, аспірантів, пошукувачів, викладачів та студентів вищих мовних навчальних закладів.

За достовірність фактів, дат, назв і т. п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії.

сленга, изучаются разные подходы к определению сленга. Делается попытка наметить перспективы изучения его социально-лингвистических параметров. Представлена авторская концепция американского политического сленга.

Ключевые слова: сленг, коллоквиализм, социолингвистический.

A.Fridrikh. Linquo- cognitive aspects of American political slang. The article deals with linquo-cognitive aspects of slang, its status in the paradigm of the English foul language. The works by domestic and foreign scholars, different approaches to slang definition are being analysed. The author tries to work out the future trends of its social and linguistic characteristics study and to give his own concept of American political slang.

Key words: slang, colloquialism, sociolinguistic.

*Шостак О.О.
Рівне*

РИТОРИКА ЯК ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧА МЕТОДОЛОГІЯ

Риторика – гуманітарна наука, започаткована в епоху античності. Упродовж історичного розвитку змінювались її дефініції. З другої половини ХХ ст. риторику тлумачать у двох смислах – вузькому й широкому. Так, за твердженням спеціаліста з лінгвістики тексту С.Гіндіна, у вузькому розумінні риторика – комплексна дисципліна, що вивчає ораторське мистецтво. Але її об'єктом «можуть бути будь-які різновиди мовної комунікації, розглядувані під кутом зору здійснення певного (для кожного жанру свого) задалегідь обраного впливу на одержувача повідомлення». Отже, «риторика – наука про умови і форми ефективної комунікації» [5, 364]. До її об'єктів доцільно віднести й художню літературу. Як відзначає авторитетний мовознавець А.Авелічев, література моделює різноманітні контексти з великою кількістю інтенційних настанов, що дає змогу розширити риторичну теорію шляхом зміщення ракурсу дослідження від опису техніки переконання до виявлення механізмів нюансованих форм впливу [1, 19]. Таким чином, риторика як літературознавча методологія є досить продуктивною, тому що забезпечує можливість різноаспектної

характеристики твору на основі з'ясування стратегій вираження авторської інтенції. Риторичний аналіз художнього тексту теоретично обґрунтували та апробували на практиці представники Санкт-Петербурзької школи. Однак в українському літературознавстві цей підхід не знайшов застосування. Тому з'ясуємо особливості риторичного аналізу художніх текстів і перспективність його використання в літературознавчій практиці.

У літературному векторі риторика балансувала між ідеями красивого й ефективного мовлення, накресленими ще в античності. Так, у трактатах Арістотеля, Арістона, Аполлодора, Гермагора, Цицерона обґрунтована її концепція як науки про форми мовного впливу на аудиторію. До речі, уже в «Риторичній» Арістотеля проаналізовано характеристики двох основних учасників комунікації – мовця і слухача, а також намір мовця (інтенцію), реакцію слухача (пафос), типи мовних актів і т.д. Натомість у працях Квінтіліана переконання перестає бути головною ціллю оратора, а краса вислову виконує роль основного мірила риторичної практики [1, 7–8]. Глибинними теоретичними пошуками, пов'язаними з дослідженням різних стилістичних явищ, займалась елліністична риторика (вчення про періодичність і ритмічність мови Діонісія Галікарнаського; теорія стилів Деметрія і Гермогена). Риторичні прояви в новоевропейській культурі також співвідносні передусім із фігуративністю художнього тексту і в такий спосіб проектуються на літературознавчі студії. Так, французький структуралізм сфокусований на дослідженні поетичної мови та на лінгвістичному аналізі художніх творів. У його студіях простежується вплив російської формальної школи ОПОЯЗу, фундаментальних праць Р. Якобсона, Б. Томашевського, В. Шкловського, В. Проппа та ін. Проте, як засвідчують орієнтовані на літературу неориторичні концепції Р. Барта, У. Еко, Ю. Лотмана, формалізм згодом знайшов особливе поєднання з фактором успішності висловлювання. Продуктивною для спрямованих на художню словесність неориторичних досліджень стала теорія діалогізму видатного літературознавця М. Бахтіна, який обґрунтував важливу для риторичного аналізу ідею про те, що текст як

висловлювання характеризують два моменти – «його задум (інтенція) та здійснення цього задуму» [2, 318]. Тому на рівні художнього твору комунікацію можна вважати ефективною за умови відчитання авторського задуму. А інтенції письменника кодуються через риторичні стратегії, втілені в різноманітних формальних засобах, які виступають носіями важливих смислів.

На сьогодні риторику як практику літературознавчого аналізу розглядають санкт-петербурзькі дослідники – П. Бухаркін, Е. Матвеев, А. Махов та ін. Зокрема, Е. Матвеев трактує її як «розділ теорії літератури, предмет якого – вивчення комунікативних стратегій художньої мови (як у прозовому мовленні, так і в поетичному), розглянутих у співвіднесенні з авторською інтенцією та рецепцією читача» [8, 4]. Він зазначає, що науковий апарат риторики потрібно застосовувати для розв'язання філологічних завдань, у тому числі й до аналізу художнього тексту, де присутній естетичний вплив на реципієнта. На думку Е. Матвеева, риторичний аналіз художнього тексту «передбачає опис мовних трансформацій (риторичних прийомів чи стратегій), які відносяться до різних рівнів мови – фонічного, лексичного, граматичного» [8, 7]. А звідси його завдання – продемонструвати, які функції виконують виявлені стратегії художньої мови і як вони впливають на механізми формування смислу та художнього світу твору в цілому.

Е. Матвеев звертає увагу на те, що риторичний аналіз не передбачає комплексної характеристики тексту, а спрямований передусім на опис тропів і фігур, що кодують авторські інтенції. У його процесі виявляють риторичну домінанту твору – ключові в конструюванні художнього світу формальні засоби. До об'єктів риторичного аналізу Е. Матвеев зараховує і конвергенцію, актуалізацію конотативного значення лексичних одиниць та внутрішньої форми слова, різні види інакомовлення (алегорія, емблема, символ, міф, гротеск), масштаб опису, прийоми внутрішньотекстової композиції, прийоми

зовнішньотекстової композиції (стилізація, сказ, пародія, топіка, інтертекстуальність) [8, 8–9].

Історик літератури П. Бухаркін також наголошує, що в художньому тексті присутні мовні стратегії, які виражають інтенції автора і викликають у читачів відповідну реакцію. Він стверджує: «Філологія обов'язково повинна звернутися до досвіду риторики: адекватне і повне (наскільки це взагалі реально) розуміння чужого тексту можливе тільки з урахуванням всього процесу комунікації, з усвідомленням інтенції самого тексту і тих мовних прийомів, за допомогою яких вона виражається» [4, 7]. Прикметно, що ще Арістотель вважав головним сприйняття тексту за наміром творця. З точки зору П. Бухаркіна, у процесі розвитку культури текст набуває нових смислів, але його ядро залишається незмінним. Риторика – модель художньої комунікації, побудована за принципом конвергенції (цю ідею обстоюють представники стилістики декодування М. Ріффатерр та І. Арнольд): вагомий для загального значення мотив чи настрій обов'язково підсилений паралельними засобами, а на рівні інтертекстуальних зв'язків співвідноситься з іншими творами (пам'ять слова в жанрах, образах героїв, топіці). Так реалізується пам'ять культури.

П. Бухаркін підтримує тезу німецької дослідниці Р. Лахманн про те, що риторику не варто розглядати з позаісторичної перспективи [4, 21]. Тому вивчення її місця в європейській літературній традиції виводить на проблематику історичної поетики (Е.Р. Курціус, С. Аверінцев, А. Михайлов). Риторика – модель художньої комунікації, що ґрунтується на повторюваності та впізнаваності. Їй належить вагома роль у збереженні й передачі культурної інформації і створенні єдиного простору літератури. Орієнтуючись на засадничі положення дослідження Е.Р. Курціуса «Європейська література та латинське середньовіччя», теоретик та історик літератури і культури А. Михайлов запропонував модель розвитку європейської художньої словесності, яка поділяється на три періоди: дориторичний, риторичний і постриторичний. Епоха риторики тривала від V ст. до н.е. до XVIII ст.,

будучи культурою «готового слова», яке стало носієм традиції і трактувалось як даний письменнику наперед визначений смисл [10, 510]. А постриторична культура передбачає вираження авторської оригінальності. У цей період втратили домінантність традиційні кліше в жанрах, метрах, образах персонажів, топіці. П. Бухаркін вважає, що художній твір можна зрозуміти лише в історичному контексті, але він не обмежений культурною епохою і відкритий для розуміння людини іншого часу. Саме риторика допомагає побачити «подвійне життя художнього тексту» – у «малому» і «великому» часі, а з'ясування цієї проблеми – важливе завдання літературознавства [4, 166, 167].

В українському науковому просторі риторика має чітку лінгвістичну домінанту. Питання історії, теорії та прикладне значення цієї дисципліни для створення ораторських текстів розглядаються в підручниках і навчальних посібниках (С. Абрамовича, Н. Колотілової, З. Куньч, Л. Мацько, О. Мацько, Г. Сагач та ін.). Риторичну методологію у власне літературознавчому аспекті апробовано у монографії «Українська духовна барокова пісня» польської дослідниці в галузі українознавства О. Гнатюк, яка аналізує особливості вказаного жанру як прикладу поетичної творчості морально-риторичної епохи бароко, спрямованої на культивування традиції [6]. Як бачимо, риторичність барокового художнього тексту трактується як дотримання нормативних приписів тогочасних поетик та риторик. Український літературознавець Д. Матіяш, аналізуючи духовні покайні пісні, зауважує, що це «тексти, що актуалізують, нагадують відоме», це «варіація на певну, уже неодноразово розроблену тему, її автори користуються “готовим” словом» [9, 26]. У них відсутній індивідуалізований ліричний герой, вони тяжіють до загальності й універсальності. Так, у вказаних дослідженнях актуалізується лише один аспект риторичної методології, базований на історичній поетиці, – аналіз особливостей функціонування традиційних кліше у творі.

Елементи використання риторичного інструментарію у вивченні художнього тексту простежуємо і в сучасних франкознавчих студіях. Прикметно, що авторитетний історик літератури М. Легкий до перспективних напрямів франкознавства зараховує «риторику й стилістику Франкової прози», проте, очевидно, маючи на увазі лінгвістичний аспект інтерпретації твору [7, 734]. Монографія сучасного мовознавця Ф. Бацевича «Лінгвокомунікативні та риторико-прагматичні виміри художнього тексту (на матеріалі роману Івана Франка “Перехресні стежки”» ґрунтується на застосуванні до аналізу твору методології «імпліцитної» риторики (теорії мовних актів Дж. Остіна, комунікативних максим П. Грайса) [3]. Відтак заслуговує на увагу наукова розвідка Р. Семківа, який на прикладі новелістики І. Франка розглядає трансформацію іронії від риторичної фігури до фактора, що визначає структурування художнього тексту на рівні сюжету, системи персонажів, діалогів. Літературознавець дотримується погляду на риторику як на «вихід поза межі тексту і намагання апелювати до зовнішньої стосовно нього, суто об’єктної психологічної, соціологічної, філософської чи іншої проблематики» [11, 24]. Риторику І. Франка він трактує як ілюстрацію поглядів автора на суспільні процеси в тогочасній Галичині, тому й іронія в його творах – це стратегія переконання. Р. Семків розглядає художній текст як факт комунікації з чітко визначеною авторською інтенцією. Така позиція суголосна основним постулатам неориторичних праць.

У дисертаційному дослідженні застосовуємо риторичний аналіз, базований на провідних ідеях неориторики літературознавчого спрямування та підходах санкт-петербурзької риторичної школи, з метою характеристики творів І. Франка про еміграцію з Галичини кінця XIX – початку XX ст. (поетичний цикл «До Бразилії» та ін.). Цю методологію вважаємо актуальною, позаяк вона дає змогу з’ясувати особливості белетризації публіцистичної теми, по-новому розглянути відомі твори і в такий спосіб відчитати інтенції автора, виражені на різних рівнях художнього тексту (версифікація, фоніка, лексика, тропіка, композиція). У роботі досліджуємо,

як І. Франко в конструюванні «еміграційного» тексту використовує традиційні риторичні схеми і яким чином переосмислює їх на рівні індивідуальної поетики.

У підсумку зауважимо, що в основі риторики як літературознавчої методології – низка ідей античної теорії та неориторики. Вказаний підхід актуальний для дослідження специфіки художнього тексту, тому що слугує з'ясуванню комунікативних стратегій з їх домінантами, задіяними у творенні смислу й вираженні авторського задуму. На нашу думку, окресленою методологією доцільно послуговуватись і в контексті студій художньої літератури, франкознавчих зокрема.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Авеличев А. К. Возвращение риторики / А. К. Авеличев // Дюбуа Ж. Общая риторика / Ж. Дюбуа, Ф. Эделин, Ж.-М. Клинкаенберг и др.; общ. ред. и вступ. ст. А. К. Авеличева. – М. : Прогресс, 1986. – С. 5–25.
2. Бахтін М. Проблема тексту в лінгвістиці, філології та інших гуманітарних науках. Досвід філософського аналізу / М. Бахтін // Слово. Знак. Дискурс. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / за ред. М. Зубрицької; Центр гуманітарних досліджень Львів. держ. ун-т ім. І. Франка; Наукове Товариство ім. Шевченка. – Львів : Літопис, 2002. – С. 318–323.
3. Бацевич Ф. Лінгвокомунікативні та риторико-прагматичні виміри художнього тексту (на матеріалі роману Івана Франка «Перехресні стежки»): монографія / Ф. Бацевич. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2016. – 204 с.
4. Бухаркин П. Е. Риторика и смысл. Очерки / П. Е. Бухаркин. – СПб : Изд-во С.-Петербур. ун-та, 2001. – 168 с.
5. Гиндин С. И. Риторика и проблемы структуры текста / С. И. Гиндин // Дюбуа Ж. Общая риторика / Ж. Дюбуа, Ф. Эделин, Ж.-М. Клинкаенберг и др.; общ. ред. и вступ. ст. А. К. Авеличева. – М. : Прогресс, 1986. – С. 355–364.
6. Гнатюк О. Українська духовна барокова пісня / О. Гнатюк. – Варшава; Київ : Перевал, 1994. – 188 с.
7. Легкий М. Неосягнені горизонти Франкової прози (актуальні проблеми наукових досліджень) / М. Легкий // Матеріали Міжнародного наукового

- конгресу, присвяченого 150-річчю від дня народження Івана Франка (Львів, 27 вересня – 1 жовтня 2006 року). – Львів, 2008. – Т. 1. – С. 725–734.
8. Матвеев Е. М. Риторический анализ художественного текста : учебное пособие / Е. М. Матвеев. – СПб. : Геликон Плюс, 2015. – 92 с.
9. Матіяш Д. Особливості поетики української барокової духовної пісні (на матеріалі покайних пісень) / Д. Матіяш // МАГІСТЕРІУМ. ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧІ СТУДІЇ. – 2000. Вип. 4. – С. 23–30.
10. Михайлов А. В. Языки культуры / А. В. Михайлов. – М. : «Языки славянской культуры», 1997. – 912 с.
11. Семків Р. А. Риторика та іронія у малій прозі Івана Франка / Р. А. Семків // Наукові записки. Спеціальний випуск. – 2001. Том 19. – С. 24–27.

СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

*Н.Г.Бойко
Рівне*

РЕАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТІСНО ОРІЄНТОВАНОГО ПІДХОДУ ПРИ НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Резюме. Стаття досліджує шляхи впровадження особистісно орієнтовного підходу у навчанні іноземної мови

Ключові слова: особистісно орієнтовний підхід, іноземна мова.

Резюме. Статья исследует пути реализации личностно ориентированного подхода при обучении иностранному языку.

Ключевые слова: личностно ориентированный подход, иностранный язык

The summary. The article explores the ways of implementation of personality oriented approach in teaching foreign languages.

Key words: personality oriented approach, foreign language

Постановка та актуальність проблеми. Завдання, визначені Національною доктриною розвитку освіти України у ХХІ столітті, концепцією 12-річної загальноосвітньої середньої школи, орієнтують вчителя на запровадження таких методів навчання, які розвивають “уміння самостійно вчитися, критично мислити, здатність до самопізнання і самореалізації особистості у різних видах творчої діяльності” [9]. Початок ХХІ століття означений напруженим пошуком нового світорозуміння, нових перспектив розвитку компетентної особистості, спроможної створити свій

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ТА КОГНІТИВНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Замашна С. М., Верьовкіна О. Є.

Бінарний аналіз поведінки американців і британців

(на матеріалі робіт Б. Брайсона) 7

Лялька О. І., Воробйова І. А.

Вираження концепту «страх» у романі Томаса Гарріса «Hannibal Rising» 11

Самборская И. Н.

Фразеологичность семантики как проявление индивидуального

в значении языкового знака 21

СЕКЦІЯ 2. ТРАДИЦІЙНІ ТА НОВІТНІ АСПЕКТИ ЛІНГВІСТИЧНИХ ТА ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Бєлова С. А

Концепція комплексного навчання у практиці Бременських

експериментальних шкіл початку ХХ століття 26

Бігунов Д. О.

До проблеми визначення терміну «комунікативна невдача» 34

Бігунова С. А., Зубілевич М. І.

Семантична характеристика словотворчої бази антропонімів..... 37

Богачик М. С.

Формування та стилістичні особливості комп'ютерного сленгу

в англійській мові 42

Василькевич С. С.

Неологізми у мові політичної комунікації 45

Вовчук Н. И.

Единичные способы окказионального словообразования в русской поэзии

конца ХХ века..... 54

Воробйова Л. М., Наумюк В. М.

Епіграф як інтертекст (на матеріалі новелістики Е.А. По) 59

Dzhava I.

Das Dämonische. Benjamins Aufsatz zu Goethes Wahlverwandtschaften..... 66

Івашкевич Е. Е. Психологічний зміст перекладацьких рішень.....	69
Карашевич А. В. Фразові дієслова як феномен англійської мови	80
Касаткіна-Кубишкіна О. В. Особливості використання лайливої лексики у ЗМІ (на матеріалах англомовних видань).....	85
Кірея А. І. Функціонально-стилістичні особливості антропонімів роману Дж.Р.Р. Толкіна «Гобіт, або Туди і Звідти».....	89
Левчук П. Г. Порівняльний аналіз удосконаленої пропозиції стандарту УМІ з сертифікаційними екзаменами польської мови як іноземної та елементами стандартів інших мов.....	99
Мандзюк Б. Р. Лінгвістичні засоби вираження соціального статусу (на матеріалі фільмів «My Fair Lady» та «Titanic»)	112
Панькова Т. В. До питання про квеситивний мовленнєвий акт	117
Приходько В. Б. Інтертекстуальність як діалог оригіналу та перекладу	120
Сербіна Т. Г. Парцеляція як один із експресивних синтаксичних засобів мови газет.....	122
Сологуб А. М. До питання про поняття «стереотип»	128
Стешина А. І. Реклама як особливий вид креолізованого тексту.....	132
Фрідріх А. В. Лінгвокогнітивні аспекти американського політичного сленгу	138
Шостак О. О. Риторика як літературознавча методологія.....	147

СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Бойко Н. Г. Впровадження особистісно орієнтованого підходу у навчанні іноземної мови.....	154
--	-----

Боровець О. В. Формування комунікативної компетентності молодшого школяра у процесі вивчення предметів освітньої галузі «Мови і літератури»	164
Гронь Л. В., Саврас Л. З. Формування вмінь англомовного писемного мовлення учнів старшої школи	168
Kindrat N. The problem of evaluation of lexical tasks in teaching vocabulary.....	171
Михальчук Н. О., Набочук О. Ю. Фасилітація розвитку екологічної субкультури учнів у старшому шкільному віці	176
Мороз Л. В. Зв'язок мови і культури як важливий чинник при підготовці занять з іноземної мови	199
Олександрова Г.М. Візуалізація як невід'ємний конститuant принципу наочності у навчанні іноземній мові студентів економічних спеціальностей	205
Трофімчук В. М. Застосування методу навчальних станцій у викладанні англійської мови у ВНЗ	207
Турченко І. С. Використання технології «Team teaching» для забезпечення професійної підготовки майбутніх вчителів	213
Федоришин О. П. Метод <i>case study</i> у методиці навчання іноземних мов.....	216
Kharlay O. By Learning You Will Teach, By Teaching You Will Learn: Engaging Activities For Different Learning Styles	222

СЕКЦІЯ 4. ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ MOVHOЇ ПІДГОТОВКИ CТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ

Антоненко Н. Є. Використання подкастів при викладанні англійської мови.....	223
Вєтрова І. М. Готовність до автономності у навчанні студентів-майбутніх вчителів англійської мови	227

Гронь Л. В. Європейський мовний портфель як компонент сучасного НМК з іноземної мови у вищій школі.....	233
Губаш О. П. Інноваційні методики навчання та управління навчальним процесом	237
Кочубей О. С. Особливості підготовки викладачів перекладу в мовному вузі.....	244
Мелоні Тімоті Данте Origins and Development Of EAP (English for Academic Purposes)	253
Постоленко І. С. Переваги онлайн та гібридних курсів під час вивчення англійської мови ...	268
Smirnowa M.L. Die neuen Medien und die Motivation im Fremdsprachen-unterricht	271
V. Fedoryshyna Higher education in Ontario: present	279

СЕКЦІЯ 5. ЗІСТАВНА ЕТНОЛІНГВІСТИКА ТА ТЕРМІНОЛОГІЯ В АСПЕКТІ МОВНИХ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНИХ КАРТИН СВІТУ

Антюхова Н. І., Яцюрик А. О. Структура творчого потенціалу майбутнього вчителя іноземної мови: психологічний аналіз та особливості розв'язання проблеми	290
Івашкевич І. В. Проблема професійної компетентності юриста та шляхи її розв'язання.....	302
Ivashkevych E.Z. Semantic Analysis of Social Intellect of the Person	314
Михальчук Н. О., Чала Ю. М. Психологічні механізми дискурсу поетичних творів Філіпа Морена Френо	322
Перішко І. В., Мамчур І. С. Відмінності лексичних одиниць специфічних для американського чи британського варіантів англійської мови	333
ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ	338